

[Justitsministeren]

eller anvende skarpe våben, hvis klingelængde overstiger 12 cm.

Denne regel blev indført ved en ændring af våbenloven i 1946, og det fremgår af den daværende justitsministers redegørelse i landstinget forud for ændringslovens vedtagelse, at årsagen til, at man havde foreslået denne begrænsning, var, at man ikke ønskede at kræve, at spejderorganisationer og lignende skulle have tilladelse til at besidde disse mindre våben.

Justitsministeriet har i den gældende våbenbekendtgørelse udnyttet adgangen til at udstede et sådant forbud ved i bekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 1, at gentage lovens ordlyd.

Samtidig er der i våbenbekendtgørelsens § 3, stk. 2, gjort undtagelse for så vidt angår dolke og knive, der almindeligt anvendes som værktøj i et erhverv eller til husholdningsbrug.

Det er justitsministeriets opfattelse, at den begrundelse, der i sin tid blev givet for at indsætte bestemmelsen i loven, fortsat er af væsentlig betydning, idet en skærpelse af reglerne på dette område ville medføre et urimeligt krav om våbentilladelse til en række dolke og knive, som – ud over i et fåtal af tilfælde at kunne blive misbrugt i forbindelse med kriminalitet – i betydeligt omfang tjener forskellige nyttige formål.

På denne baggrund finder justitsministeriet ikke, at der er grundlag for at overveje en skærpelse af våbenloven på dette punkt.

Spm. nr. S 392

Til *socialministeren* (4/12 84) af:

Carsten Andersen (SF):

»Opfatter ministeren det som værende i overensstemmelse med intentionerne bag særforsorgens udlægning, at handicappede diskrimineres i børnehaver og fritidshjem som f.eks. i Birkerød, når deres ophold dér kan være direkte medvirkende til institutioners nedlæggelse på grund af den økonomiske belastning?«

Begrundelse

Som det fremgår af en artikel i Aktuelt den 3. december 1984, har Birkerød kommune vedtaget, at der betales forskellige takster i børnehaver og fritidshjem i kommunen,

således at institutioner, hvor der er handicappede, eller institutioner, hvor der ikke er fyldt helt op, skal have større forældrebetaling end de øvrige.

Resultatet bliver institutionslukning, og/eller at forældre til handicappede presses til at tage deres børn ud.

Svar (12/12 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Det følger af reglerne i bistandslovens § 73, stk. 1, at kommunalbestyrelsen bestemmer, om forældres betaling for deres børns ophold i daginstitution skal beregnes på grundlag af udgifterne ved driften af den enkelte institution eller på grundlag af de gennemsnitlige udgifter ved driften af institutioner af samme type i kommunen.

Efter hvad der er oplyst for socialministeriet, går Birkerød kommunalbestyrelses beslutning ud på, at der skal anvendes gennemsnitstakster for vuggestuer samt for de børnehaver, der har småbørnsgrupper. Derimod skal de øvrige børnehaver og fritidshjemme fortsat have individuelt fastsatte takster.

En betalingsordning af denne karakter ligger efter socialministeriets opfattelse inden for, hvad bistandsloven giver mulighed for, hvorfor ministeriet ikke har grundlag for at kritisere kommunalbestyrelsens beslutning.

Spm. nr. S 393

Til *ministeren for offentlige arbejder* (4/12 84) af:

Birthe Hansen (SF):

»Hvad kan ministeren oplyse om de økonomiske aspekter i den aftale, der er indgået mellem post- og telegrafvæsenet og Kommunernes Landsforening om en besøgstjeneste for enlige og ældre, herunder om de økonomiske konsekvenser for brugerne?«

Svar (14/12 84):

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Det var en forudsætning for, at P&T kunne påtage sig opgaven, at der kunne opnås fuld omkostningsdækning for den pågældende service, og betalingen og de øvrige vilkår for besøgstjenesten er derfor fastsat på dette